

ВДОВИЦА

Въ градъ Струга, дек'буйно Дримъ течить,
И въ езеро златъ песокъ влечить,
Затажила какъ кукавица
При рожби си клета вдовица.

Та майка вдовица пѣйки,
Съ разпущени коси по плеки,¹⁾
Прокълнуватъ своя сѣдбинѣ,
Прокълнуватъ часъ и годинѣ.

Въ прегъртки си рожби държейки,
И ядни си слъзи лиейки,
Расплакала гори, планини
И Стружки дълбоки долини.

Градини и ниви и дървя,
Расплакала китки и лозя.
И славей престана да пѣить,
И сълнце предъ нея не грѣить.

Отъ жалость зорница ся скрила
И сички небесни свѣтила,
И върба си гранки наведена,
И риба изъ вода побѣгна.

При рожби вдовица ми страдна
Наредватъ си тажна и ядна —
За кого та косми си корнитъ²⁾?
За кого та сълзи си ронить?

¹⁾ плещи. ²⁾ скубе.